

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **J. U.**, bývajúceho v M., zastúpeného JUDr. A. M., advokátom v R., proti povinnej **L. D.**, naposledy so sídlom v R., o vymoženie **103,73 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. 4 Er 687/2008, o dovolaní súdneho exekútora JUDr. P. H. proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 31. októbra 2011 sp. zn. 2 CoE 239/2011, takto

r o z h o d o l :

Z r u š u j e uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 31. októbra 2011 sp. zn. 2 CoE 239/2011 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Revúca uznesením z 23. februára 2011 č.k. 4 Er 687/2008-14 vyhlásil exekúciu za neprípustnú, rozhodol o zastavení exekúcie a súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal. Rozhodnutie odôvodnil tým, že povinná bola dňom 14. decembra 2010 vymazaná z Obchodného registra (v exekučnom konaní predstavuje zánik právnickej osoby v priebehu konania bez právneho nástupcu dôvod, pre ktorý nie je možné exekúciu vykonať). Exekučný súd preto exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. g/ zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil aplikáciou § 203 Exekučného poriadku v znení platnom do 31. januára 2002, podľa ktorého, ak dôjde k zastaveniu exekúcie, môže súd uložiť oprávnenému, aby nahradil trovy exekúcie. Súd však uváži, ktoré trovy potreboval oprávnený na účelné vymáhanie nároku, a či mohol pri náležitej opatrnosti predvídať dôvod zastavenia exekúcie. Exekučný súd dospel k záveru, že oprávnený v danej veci nezavinil zastavenie exekúcie a nemohol predvídať dôvod jej zastavenia, ktorým bol zánik povinnej.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 31. októbra 2011 sp. zn. 2 CoE 239/2011 odvolanie súdneho exekútora odmietol. Uviedol, že je potrebné vychádzať z § 37 Exekučného

poriadku v znení pred 1.2.2002, kedy Exekučný poriadok exekútorovi postavenie účastníka exekučného konania ešte nepriznával (exekučné konanie sa začalo 30. apríla 1999). Vzhľadom na to, že exekútor nebol v prejednávanej veci osobou oprávnenou na podanie odvolania, odvolací súd jeho odvolanie odmietol (§ 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p.).

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal súdny exekútor dovolanie. Navrhol rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Prípustnosť a dôvodnosť dovolania vyvodzoval z § 237 písm. h/ O.s.p. (pozn. zrejme mal na mysli § 237 písm. f/ O.s.p. vychádzajúc z obsahu dovolania). Uviedol, že uznesením odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Zdôraznil, že exekučné konanie začalo 30. apríla 1999. Uviedol, že oprávnený vedel o stave a finančnej situácii u povinnej, pretože bol jej zamestnancom. Súd v rozpore so súdnou praxou nepriznal exekútorovi trovy exekúcie a poukázal zároveň na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 M Cdo 14/2006, 3 Cdo 104/2008.

Oprávnený sa k dovolaniu súdneho exekútora nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) s právnickým vzdelaním, skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré v zmysle § 236 a nasl. O.s.p. možno napadnúť dovolaním.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Pokiaľ dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydanému v tejto procesnej forme, je tento opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo uzneseniu, ktorým odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev [§ 109 ods. 1 písm. c/] na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.). Dovolanie je v zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide

o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Keďže v prejednávanej veci je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým bolo odmietnuté odvolanie súdneho exekútora, nie je v zmysle § 239 O.s.p. dovolanie proti nemu prípustné.

S prihliadnutím na námietky dovolateľa a tiež vzhľadom na zákonnú povinnosť dovolacieho súdu (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z vád uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., dovolací súd sa zaoberal aj otázkou, či sa v konaní na súde nižšieho stupňa nevyskytla niektorá z týchto vád. V zmysle § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné (teda aj dôvodné) proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Prípustnosť dovolania z hľadiska ustanovenia § 237 O.s.p. pritom nie je založená už tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou vadou uvedenou § 237 O.s.p., ale nastáva až vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu vadou uvedenou v citovanom zákonom ustanovení skutočne trpí. Vady v zmysle § 237 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. dovolateľ nenamietal, tieto v dovolacom konaní ani nevyšli najavo.

Dovolateľ namietal procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. V čom však videl túto vadu bližšie neuviedol. Jeho námietky boli skôr zamerané na právne posúdenie rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Zákon č. 32/2002 Z.z., ktorým sa menil a dopĺňal zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok)

a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, v § 37 ods. 1 na konci pripojil vetu: Ak súd rozhoduje o trovách exekúcie, účastníkom konania je aj poverený exekútor. Tento zákon nadobudol účinnosť 1. februára 2002. V zmysle § 235 ods. 2 Exekučného poriadku (prechodné a záverečné ustanovenia) exekučné konania, ktoré sa začali do 1. februára 2002, sa dokončia podľa doterajších predpisov. Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že aj keď v zmysle prechodných a záverečných ustanovení Exekučného poriadku nebolo možné v danej veci aplikovať § 37 ods. 1 v znení od 1. februára 2002, odvolací súd mal súdneho exekútora považovať za účastníka pre určitý úsek konania bez ohľadu na to, že toto nebolo uvedené priamo v Exekučnom poriadku. Účastníkom pre určitý úsek konania je osoba (fyzická osoba alebo právnická osoba, prípadne aj štát podľa § 48), o ktorej procesných právach a povinnostiach sa má v konaní rozhodovať (Mazák, J. a kolektív.: Základy občianskeho procesného práva, Bratislava, Iura Edition, 2007, s. 97). V rámci rozhodovania sa v tomto prípade riešia jedine procesné otázky (okrem iných napr. aj trovy konania). Postavenie inej osoby ako účastníka pre určitú časť (exekučného) konania je potrebné vyvodiť z konkrétnej procesnej situácie. V prípade, že sa rozhodovalo o trovách exekúcie, nebolo preto možné s poukazom na vyššie uvedené odmietnuť odvolanie súdneho exekútora ako podané neoprávnenou osobou. K rovnakému záveru dospel už najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach z 30. novembra 2011 sp. zn. 2 Cdo 205/2011, z 20. júna 2012 sp. zn. 6 Cdo 59/2012, z 26. júna 2012 sp. zn. 6 Cdo 147/2012, z 25. júla 2012 sp. zn. 6 Cdo 121/2012, z 19. septembra 2012 sp. zn. 7 Cdo 125/2012.

Uvedeným postupom odvolacieho súdu bola súdnemu exekútorovi odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

So zreteľom na skutočnosť, že konanie bolo v danej veci postihnuté vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., zrušil dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 O.s.p.). Vzhľadom na zrušenie rozhodnutia odvolacieho súdu nezaoberal sa ďalšími dôvodmi, z ktorých súdny exekútor vyvodzoval opodstatnenosť svojho opravného prostriedku.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 18. decembra 2012

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová